

Van deur tot deur

Een blijspel in vier bedrijven

Door Bruno Buteneers

Van deur tot deur

Korte inhoud

Kwaliteitsvolle badhanddoeken, krasvrije kookpotten of schoonmaakproducten...

De deur aan deur verkopers van het bedrijf Mendax proberen het allemaal te slijten.

Nu dreigen ze hun job te verliezen en aan de deur te worden gezet, want haast niemand koopt nog producten aan de deur. Ook voor de poetsvrouwen van het bedrijf ziet de toekomst er niet al te rooskleurig uit.

Is het toeval dat net deze twee diensten het moeilijk krijgen of zit er meer achter? Kunnen de deur aan deur verkopers en de poetsdienst hun krachten bundelen en hun toekomst binnen Mendax verzekeren?

Op zijn eerste werkdag krijgt **Jonas** te horen dat het bedrijf mogelijk de afdeling van de deur aan deur verkopers wil opdoeken. Poetsvrouwen **Jeannine** en **Valerie** ontfermen zich over hun naïeve collega **Alida**. Op een dag wordt ze van diefstal beschuldigd. Ze sluiten de rangen en vechten voor hun toekomst binnen het bedrijf.

De vlotte verkopers **Christian**, **Cindy** en **Eveline** spotten met deur aan deur verkopers **Jonas**, **Frank**, **Femke** en **Ben**. Tegen beter weten in sluit **Jonas** een weddenschap met hen af om een onverkoopbaar product toch aan de man te brengen.

De winnaars blijven en de verliezers... staan op straat, met een knallende finale tot gevolg.

Rolverdeling/ spelers: 4 mannen en 7-14 vrouwen

Jonas: altijd ontspannen, naïef, laat zich door niemand opjutten.

Ben: vrolijk, uitbundig, lawaaierig.

Frank: sombere man (met paardenstaart).

Femke: enthousiast, werkt halftijds.

Jeannine: bazin van Poets wederom Poets, moederkloek, kordaat.

Alida: verlegen en onzeker, maar wel ontwapenend.

Valerie: ondersteuning van Jeannine, vrolijk en goedlachs.

Christian: arrogante verkoper, vol van zichzelf.

Cindy: meeloopster van Christian.

Eveline: meeloopster van Christian.

Griet/Bea/Ra/Vrouw 1: (huis)vrouwen die de deur openen.

Sabine/Tanja/Sonja/Vrouw 2: (huis)vrouwen die de deur openen.

Decor (simultaan)

Een kantine of ontspanningsruimte van een bedrijf. Rechts staat er een deur (op ongeveer ¼ van het podium) Die deur stelt telkens een andere voordeur (op straat) voor waar de verkopers aanbellen. Als de spelers helemaal op de voorgrond spelen, dan stelt dit de openbare weg voor. Dit kan verduidelijkt worden door een straatbeeld te projecteren op de achtergrond.

Ook de poetsvrouwen poetsen in diezelfde kantine of ontspanningsruimte. Aan de linkerkant zijn een of twee deuren en die stellen de toiletten voor.

Tijd

Het stuk speelt op enkele dagen af. Het slot speelt zich een jaar later af.

Bedrijf 1

(Frank en Femke zitten aan een tafel in de ontspanningsruimte.)

FRANK: *(zeurderig)* Altijd één boterhammetje zeg ik tegen mijn vrouwtje Patricia.

FEMKE: Eet jij maar één boterhammetje? Komen jullie dan twee weken toe met één brood?

FRANK: Neen, Femke, ik eet liever 's avonds een hapje meer als we samen zijn. Veel leuker dan hier op het werk. Niet kwaad bedoeld, hé, Femke. Ik vind u en Ben fijne collega's. Jij doet me zelfs aan mijn oudste dochter denken. Ook zij studeert nog verder. Ik vind het knap dat je hier halftijds werkt om je studies te bekostigen.

FEMKE: Dank u, Frank! Ik wil alles zelf betalen en niet afhankelijk van anderen zijn.

FRANK: Heel zelfstandig, Femke!

FEMKE: Weet je wat me het meest aansprak in deze job? Zoveel nieuwe mensen ontmoeten.

(Frank bromt iets onverstaanbaar en kijkt wat zuur voor zich uit.)

FEMKE: Achter iedere deurmat een ander leven. Zoals op een deurmat zo mooi geschreven stond: welkom! Laat hier al je zorgen achter!

FRANK: Ja, ja. Ik ben vlak voor een deur eens een meter diep gevallen. Geen mat, maar een keldergat.

FEMKE: Achter iedere deurmat dan een ander verhaal!

FRANK: *(zucht)* Zoveel verhalen krijgen we niet meer te horen. De mensen kopen niet meer aan de deur. We irriteren de mensen, ze hebben nooit tijd. We zitten bijna in dezelfde categorie als de mug of de strontvlieg.

FEMKE: *(mijmerend)* De eerste twee weken verkocht ik niets. Ik moest mezelf echt dwingen om de mensen aan te spreken.

FRANK: *(leeft even op)* Tot je één goede dag had en je die klik maakte.

FEMKE: Jullie hebben me echt geholpen. Geen competitiedrang of haantjesgedrag maar echte vriendschap.

(Jonas komt aarzelend toe, hij zet een kooitje aan de kant.)

JONAS: Goede morgen, ik ben Jonas. Jullie nieuwe collega... denk ik.

FEMKE: *(enthousiast)* Aangenaam, ik ben Femke. Als het stopt met regenen, dan gaan we op ronde!

(Frank geeft een slap handje.)

FRANK: Ik ben Frank. Zeg Jonas, wat zijn uw werkervaringen tot nu toe?

JONAS: Ik heb een week in een bibliotheek gewerkt, drie dagen in een hamburgerrestaurant en één dag in een vismijn.

FRANK: *(droog)* Een echt volhoudertje dus.

(Ben komt aangestormd.)

BEN: *(boos)* Ah, is dat hier de nieuwe die mij gaat vervangen? Of wat is er hier allemaal aan de hand?

JONAS: *(aarzelend)* Oei, sorry. Ze hadden me bij het interimkantoor verteld dat ik hier iemand mocht vervangen. Ik dacht dat je al weg was.

BEN: *(fel)* Al weg was? Hier sta ik toch? Mijn graf is nog niet gegraven en je staat er al op te dansen.

JONAS: *(stamelt)* Ik...euh...

(Ben slaat Jonas op de rug en begint te lachen)

BEN: Niks van aantrekken, makker! Een grapje! Ik ben *den Ben* en overmorgen ga ik tappen in danscafé The Coconut. Op commissie!

FEMKE: Is dat dat nieuw café waar veel gescheiden vrouwen komen?

BEN: Ja, en die zien niet op een cent, want alimentatie... is voor hun vent. Ik kan het weten.

JONAS: (*opgelucht*) Oef, ik wil echt niet op slechte voet starten. In de vismijn was er al iemand die de hele dag afgehakte vissenkoppen naar mij smeed. Hij riep iets Russisch: *Bolvan! Bolvan! Bolvan!*

FEMKE: (*meelevend*) Wat een rot collega!

JONAS: (*sip*) Dat was mijn baas.

FEMKE: Ik was net over ons bedrijf Mendax aan het vertellen. Eigenlijk staat onze afdeling zo goed als los van de rest van dit bedrijf.

BEN: Wij zijn rebellen! Piraten. We varen onze eigen koers en we laten ons niet in een vakje duwen.

FRANK: Ooit was het nochtans anders. De stichter van dit bedrijf, Joseph Mendax, heeft in de begindagen zijn product zelf van deur tot deur moeten slijten.

BEN: Zoals die miljonair... Mark... Mark Coucke. In 1987 hé, toen verkocht die als 22-jarige door hemzelf gefabriceerde shampoo van deur tot deur.

FEMKE: Ik denk dat Steve Jobs ook zo begonnen is. Die verkocht eerst Ipods en- pads aan de deur, niemand moest die hebben... ook zijn Appels niet.

FRANK: Verkocht die man van Microsoft zijn *windows* ook aan de deur?

FEMKE: Dit bedrijf is thans groot geworden door deur aan deur te verkopen. Wat meer erkenning zou op zijn plaats zijn.

FRANK: Van topafdeling zijn we jaar na jaar gezakt. (*beteuterd*) De cirkel is eigenlijk terug rond.

FEMKE: Ik ga u missen, Ben! Door weer en wind, altijd goed gezind!

BEN: Ik hou van verandering in het leven. Een bij zit ook niet de hele dag op dezelfde plant. Die zoemt ook van bloem tot bloem. Bzzzzzz!

FRANK: En Jonas, dit is dan je droom job?

JONAS: Ik wil eigenlijk striptekenaar worden.

BEN: (*enthousiast*) Ik zie zijn komst als een eer om mijn kennis door te geven. Om iemand nieuw op te leiden. De kneepjes van het vak te leren. Ik de mentor, jij de leerling. Zoals dat groen ding in *Star Wars*, Yodi, ofzo.

FEMKE: Van Ben kan je echt veel leren, die heeft enorm veel mensenkennis. Hij leest de mensen zoals een boek. En Ben houdt van plezier maken, veel plezier!

BEN: We gaan van deur tot deur, maar zelf ben ik een echte... *deurzakker!* (*lacht hartelijk*)

FEMKE: En hij lust wel eens een pintje!

BEN: (*trots*) Zit in de genen! Mijn vader is destijds in een brouwerij in een grote ketel bier gevallen en... verdronken.

JONAS: Oei, dat is verschrikkelijk!

BEN: (*droevig*) Ik zie, als klein mannetje, de politie nog bij ons thuis aan bellen. Ik hoor mijn moeder nog steeds vragen: 'Zo verdrinken in een grote ketel bier, heeft ons vader niet te fel afgezien?'

(*Femke onderbreekt Ben zijn verhaal.*)

FEMKE: 'Afgezien?' vroeg de politie, 'hij is eerst drie keer uit het vat gekropen om te gaan plassen.'

(*Ben buldert van het lachen.*)

FRANK: (*ernstig*) Veel leven in de brouwerij. Die grap vertelt hij aan iedere nieuwkomer. De laatste tijd heeft hij ze veel moeten vertellen. Jij bent al de tiende nieuwkomer.

JONAS: Dit jaar? Het is pas...

FEMKE: ... deze maand! Haast niemand wil dit werk nog doen. Onbegrijpelijk!

BEN: Zelf ben ik bij de Frank begonnen. De Frank heeft mij ook ooit onder zijn vleugels genomen, maar ik was daar heel snel onderuit. (*fladdert met de armen*) Of een cocon die een mooie vlinder wordt!

FRANK: Ik voel me toch meer een mot.

FEMKE: Ben is een beetje zoals een zeeman.

JONAS: Een zeeman?

FRANK: Zeemannen hebben in iedere haven een ander liefje.

BEN: *(fel)* Ik heb in iedere straat wel *ne maat*. En in ieder stad... loer ik wel eens naar *een ferm gat!* *(lacht)*

FEMKE: *(bewonderend)* Ben kan het heel goed uitleggen!

BEN: Af en toe was het wel eens bingo met een madame, dat geef ik toe. Ik ben een geboren verleider. Langs de voordeur binnen en als de man vroeger thuis kwam, dan stilletjes langs de achterdeur weer buiten. *(afgeleid door de kooi)* Zeg, wie heeft er hier zijn kat meegebracht?

FRANK: *(zucht)* Ik krijg niets meer verkocht de laatste tijd. De rekeningen stapelen zich thuis allemaal maar op. Het is allemaal begonnen sinds mijn paardenstaart grijs begon te worden. Ik begin er uit te zien als een oude pianist.

BEN: *(kordaat)* Frank, niet zeveren, hé! Ik ben bij u begonnen, jij hebt me de knepen van het vak geleerd! Jij kon zelfs zand aan een Arabier verkopen.

FEMKE: Of sneeuw aan een Eskimo!

BEN: Of neen, ondergoed aan een nudist!

JONAS: Ik weet er ook eentje: leugens aan een politieker!

(Ben, Jonas en Femke lachen hartelijk.)

FRANK: *(sip)* Jaja, lang geleden. Ik ben het kwijt. De tijden zijn veranderd. Mensen kopen niet meer aan de deur. Ze kopen alles op het internet. Onze producten moeten ze niet hebben.

JONAS: Zijn er tegenwoordig ook niet veel bedriegers op pad?

FEMKE: *(knikt)* Er was eens een doofstomme verkoper. Hij hoorde niets en hij kon niks zeggen, hij bedelde om geld met zo een bordje om zijn nek. Toen een

combi van de flikken toeterde, toen draaide hij zich om en stak hij vriendelijk zijn hand op.

FRANK: Of fraude met goede doelen. Ze vragen geld voor een ziekte die niet bestaat.

BEN: Ik laat me maar één ding aansmeren... en da's zelf.

FEMKE: Onze Ben is altijd in vorm!

BEN: Ik ben wie ik ben, iemand moet het zijn. Allez, voor we op ronde gaan, ga ik nog rap in het café bij Natasja aan de overkant een pintje binnen kappen.

(Ben stormt weg en botst bijna tegen Christian. Cindy en Eveline volgen hem.)

BEN: De man en de dames van de verkoopafdeling!

(Christian bekijkt het kooitje langdurig.)

CHRISTIAN: Heeft iemand zijn kat meegebracht? Wat zit er in dat kooitje?

JONAS: Ze vroegen om een das mee te brengen.

(Femke begint te lachen.)

FEMKE: Meen je dat? Heb jij een echte das bij? Zo'n marterachtig beest?

FRANK: Een das?

JONAS: Ik kreeg een bericht. *(haalt gsm boven)* Kijk, lees maar: *vergeet geen das, dat staat chique.*

CHRISTIAN: Waar hebben jullie deze opgetrommeld? Onnozelaar!

(Ook Cindy en Eveline lijken Jonas uit te lachen.)

FRANK: Ik geef het niet graag toe, maar nu heeft Christian toch een beetje gelijk.

JONAS: Ik dacht dat het zo een geniale toegangsproef was zoals bij topbedrijven zoals *Google* of *Microsoft*.

CINDY: Je bent hier bij Mendax! Vind je niet wat je wil, kijk straks... bij Mendax.

FEMKE: Bij Google stellen ze vragen zoals: hoeveel getallen tussen 1 en 1.000 bevatten het cijfer 3? Of: hoeveel pianostemmers lopen er rond op de aarde?

EVELINE: *(hoofdschuddend)* Ja, dit is zeker iets gelijkaardigs.

FEMKE: Hoeveel manieren kun je bedenken om een naald in een hooiberg te vinden?

JONAS: Da's een gemakkelijke! In brand steken en daarna de naald oprapen.

CHRISTIAN: Hoeveel idioten solliciteren er bij de deur aan deur verkopers van Mendax? Dat zou een goede vraag zijn!

JONAS: *(ernstig)* Elf! Ja, elf deze maand.

EVELINE: Brengt hij morgen misschien... een vlinder mee?

CINDY: Die is serieus in zijn hemd gezet.

(Christian, Cindy en Eveline lachen.)

CHRISTIAN: Jij bent dus de nieuwste topverkoper bij de deur aan deur afdeling...

EVELINE: *(minachtend)* ...de leurders, de straatverkopers.

CINDY: *(intimiderend)* Het laagste van het laagste. De kelder van dit bedrijf. Dieper kan je niet zakken.

JONAS: Op de kelder steunt wel het hele gebouw, hé!

(Eveline stapt op Jonas af en gaat uitdagend op zijn schoot zitten.)

EVELINE: En wat moeten de heren deze maand... verpatsen. Plastieken badhanddoeken?

CINDY: *(spottend)* Bijtende producten?

FRANK: Het enige bijtende product dat ik ken zijn valse tanden.

EVELINE: Albanese kookpotten van klei?

JONAS: Ik dacht... encyclopedieën.

(Christian, Cindy en Eveline lachen. Eveline gaat van Jonas zijn schoot af.)

CHRISTIAN: Een geluk dat dit bedrijf subsidies krijgt om jullie dienst te laten blijven bestaan.

FEMKE: Christian! Stop met ons te plagen.

CHRISTIAN: Plagen? Femke, jij hoort daar niet thuis. Kom bij ons werken. Je verdoet je talent.

FEMKE: Ik kom graag onder de mensen.

(Christian, Cindy en Eveline gaan weg.)

JONAS: Wat een arrogante kwast!

FRANK: Die arrogante kwast is wel haar verloofde.

JONAS: Wat? Dat meen je niet?

FEMKE: Ja, thuis is hij echt heel lief. Maar Christian wil carrière maken. Hier op het werk is hij meedogenloos. Hij is echt een topverkoper, een alfamannetje.

JONAS: Femke, kan hij uw studies dan niet bekostigen?

FEMKE: *(fel)* Sorry, maar dat wil ik niet. Een man moet mij niet onderhouden. *Hashtag* onafhankelijke vrouw.

FRANK: Die hashtags... ik snap dat toch niet. Daar moest je vroeger op de telefoon op duwen als je wilde afsluiten.

JONAS: Een alfamannetje en een alfavrouwtje. De sterkste en slimste dieren uit de roedel.

FRANK: Christian is een aanwinst voor Mendax. In de nieuwsbrief staat hij dikwijls op de eerste plaats bij de topverkopers.

FEMKE: Hij wordt door de grote bazen gerespecteerd.

JONAS: Hoeveel encyclopedieën zijn er eigenlijk geleverd?

FRANK: Een paar paletten. Er stonden rare tekens en tekeningen op de folie die er rond zat. *(huivert)* Ik krijg plots een koude rilling, een akelig voorgevoel.

FEMKE: Begin weer niet met dat bijgeloof hé. Weet je nog toen je niet durfde aanbellen bij huisnummer dertien omdat het zagezegd ongeluk zou brengen? Ben heeft daar toen een geweldige verkoop afgesloten.

FRANK: Toch het beste bewijs dat het mij ongeluk brengt.

JONAS: Ik voelde het net ook (*rikt*)

FEMKE: Begin jij ook al niet.

JONAS: Of was het de airco? Of een stootwind? Van die wind die onder de kier van een deur door kan en die je toch voelt.

FRANK: Of toen die zwarte raven boven ons hoofd cirkelden (*imiteert kraaien*)

FEMKE: Niet moeilijk, dat was vlak naast het vogelopvangcentrum.

FRANK: Heeft iemand van jullie gisteren ook die reportage gezien over moderne kunst?

JONAS: Neen, een hele avond lag het internet plat, geen *Netflix* maar *just niks*.

FEMKE: Ja, ik wel. Een paar duizend euro voor badmintonrackets met pluimen op of voor beschilderde teenslippers. (*denkt even na*) Ansy, zo noemde die kunstenaar.

FRANK: Misschien had ik kunstenaar moeten worden. Mijn tuinhuis en zolder staan nog vol moderne kunst.

JONAS: Je ziet er wel zo een beetje kunstig uit of... zoals een pianoleraar.

FEMKE: Sommigen vinden Ansy een genie, anderen vinden haar een op sensatie- en winstbejag hunkerende nar.

FRANK: Collega's, het is tijd om centen te gaan verdienen.

(*Frank, Femke en Jonas willen weg gaan.*)

FEMKE: Vergeet uw das niet!

JONAS: (*beteuterd*) Een hele nacht voor niets opgebleven om dat dier te vangen.

(Jonas neemt het kooitje en ze gaan weg. Drie poetsvrouwen komen op en ze zijn druk in de weer. Christian komt uit een linkse zijdeur of het toilet.)

CHRISTIAN: Ik heb daar een mooie verrassing achter gelaten voor u.

ALIDA: Oh, dankjewel, meneer! Dat is zeer attent van u.

(Christian wandelt weg.)

JEANNINE: Alida, meisje, jij moet nog veel leren. Je werkt hier nu een paar weken en je doet je werk goed. Maar als je niet wat taaier wordt, dan vermorzelen ze u.

VALERIE: Zo naïef en onschuldig! Net zo'n schattig ding uit een Disney film.

JEANNINE: Asse-poets-ster.

ALIDA: Ik dacht echt dat die meneer...

(Ze poetsen even in stilte verder.)

VALERIE: Zeg, Alida. Je ziet dat niet vaak hé, de bazin die mee poetst.

JEANNINE: *(kordaat)* Ik heb eerst jarenlang voor één van de grote spelers in de schoonmaaksector gewerkt. Tien jaar geleden heb ik zelf *Poets wederom Poets* opgericht.

VALERIE: Nu stuurt ze zelf een 25-tal mannen en vrouwen de baan op om te poetsen.

ALIDA: Mijn mama zegt soms ook dat ik te goedgelovig ben. Van jullie kan ik nog heel veel leren. Ik doe altijd hard mijn best. Wat je vandaag plant, kan je later oogsten en opeten.

JEANNINE: En nog wat later... *(wijst richting toilet en wappert met de handen voor de neus).*

VALERIE: Werknemers werken soms hun frustraties uit op de toiletten. Er is één gouden regel: hoe dikker de pré, hoe vuiler de wc!

ALIDA: Druipt de kak van de muur, dan stuurt Jeannine een dikke factuur!

(Valerie en Jeannine proesten het uit.)

JEANNINE: Was dat maar waar! Iedereen wil een werkplek die proper en aantrekkelijk is, maar het mag geen tijd of zeker geen geld kosten.

VALERIE: Alida, jij bent echt een vrolijke meid.

ALIDA: Ik laat graag mensen lachen. Maar ik ben vaak te verlegen.

JEANNINE: (*strenger*) Maar af en toe heb ik echt het gevoel dat wij de mensen terug moeten opvoeden. (*richting publiek*) Dat ik denk: 'Doe jij dat thuis ook?'

VALERIE: Wij komen wc-potten tegen die tot aan de bril propvol stoelgang zitten. Hoe ze dat doen? Ik weet het niet.

JEANNINE: Het lijkt soms alsof de uitwerpselen er met een emmer zijn ingegoten.

ALIDA: (*lacht*) Net een grote dikke olifant die zijn gevoeg komt doen in een klein vingerhoedje. Een circusact!

VALERIE: Bijna moderne kunst van Ansy.

ALIDA: De bekendste onbekende kunstenaar. Haar werken zijn ongelooflijk veel geld waard! Zelf in mijn thuisland is zij bekend.

VALERIE: Ach kunst. Iemand moet maar zo gek zijn om dat te betalen.

ALIDA: Ik heb al gemerkt dat sommige mensen graag een praatje met ons maken.

JEANNINE: (*onverstoord*) Veel werknemers storten ook hun hart bij ons uit.

VALERIE: In bedrijven waar vooral mannen werken, gebeurt het wel vaker: die paar vrouwen die er werken, zijn jaloers als de poetsvrouw met wat aandacht gaat lopen.

JEANNINE: Vrouwen zijn venijniger.

VALERIE: Nee, ik hoef die aandacht niet. Geven ze me een compliment, dan vind ik dat leuk. Zeggen ze niks, dan is het ook goed.

JEANNINE: De echt grote baas, die loopt meestal niet naast z'n schoenen.

VALERIE: Hij hoeft de grote jan niet uit te hangen, hij is de grote jan.

JEANNINE: En Alida, een poetsvrouw ziet alles!

ALIDA: En ruikt ook alles! (*wappert met de hand*)

VALERIE: Soms weet ik zelfs wie er ontslagen zal worden, nog voor die arme mens het weet.

JEANNINE: In elk bedrijf werkt er wel een rotte appel. De meeste bazen zijn er blind voor, maar ik zie dat.

VALERIE: Dan staan we te kuisen in het toilet en horen we ze foeteren dat ze straks eens goed hun gedacht zullen zeggen tegen de baas! Maar dan komen ze buiten en zeggen ze niks. Ze durven niet.

JEANNINE: Alida, wat is onze belangrijkste regel?

ALIDA: Als poetsvrouw moet je vooral goed kunnen zwijgen.

JEANNINE: Heel juist!

VALERIE: En goed poetsen, natuurlijk ook! We hadden ooit een collega die onder de bureaus ging slapen.

JEANNINE: Allez, zei ze dan, van kuisen word je toch niet moe?

VALERIE: Niet moeilijk.

JEANNINE: Bij de schoonmaak draait alles om de geur.

VALERIE: De industriële producten waarmee wij werken, zijn ecologisch afbreekbaar en geurloos.

ALIDA: Maar als de mensen niets ruiken, dan denken ze dat we niet hebben gepoetst. Het moet lekker ruiken.

(*Alida spuit uitbundig met een spuitbus in het rond.*)

JEANNINE: Goed, Alida! Je leert snel bij. Kom we gaan boven de burelen poetsen.

ALIDA: (*mijmerend richting publiek*) Als een rommelig bureau het teken is van een rommelig brein, wat moeten we dan denken van.... een leeg bureau?

(Het nummer Gold On The Ceiling van The Black Keys begint. Jonas en Femke komen aangestapt. Vooral Jonas stapt heel enthousiast, haast zoals een stripfiguur. Het lied speelt 29 seconden, tot vlak voor de zang.)

FEMKE: Als je goed kan tekenen en striptekenaar wil worden, heb ik dan misschien al ergens iets van u gezien?

JONAS: Als vakantiejob mocht ik het strikje van Wiske tekenen en inkleuren.

FEMKE: Ah! Heb je toevallig voor de strips van FC De Kampioenen niet de *moustache* van Boma gedaan? Ik herken precies diezelfde klare lijn daarin...

(Jonas schudt van neen. Jonas en Femke stappen op de voordeur af.)

FEMKE: Dus eerst doe ik samen met u het eerste deel van de straat.

JONAS: Als we Ben en Frank tegemoet komen, dan ga ik met Ben verder en jij met Frank aan de andere kant van het straat.

FEMKE: Klopt, en denk er aan: slechts 5% zal ja zeggen, 10% neen, maar 85% kan je nog overhalen.

JONAS: Ik ben 100 % zenuwachtig.

(Jonas klopt aarzelend op de deur aan. Na een tijd doet Griet open.)

GRIET: Oh neen, leurders! Ik was net met vier kookpannen aan het jongleren. In de woonkamer maken mijn kinderen ruzie om de PlayStation, de jongste heeft de waterpokken, onze hond vreet de pantoffels op en mijn man... Ja, mijn man ligt rustig met zijn gsm in de zetel met zijn vingertje te vegen. Om alles nog eens erger te maken ...

JONAS: ... belde uw schoonmoeder?

GRIET: Neen! Bellen jullie hier aan om me het een of het ander te verpatsen.

JONAS: Mevrouw, wij zijn vertegenwoordigers van de firma Mendax en ik zou u graag een zeer interessant voo...

GRIET: ... sorry, ik heb echt geen interesse om aan de deur te kopen. Gisteren is er hier pas iemand van de brandweer langs geweest om lotjes te kopen. Ze zamelen geld in voor hun nieuwe kazerne.

JONAS: Oei, wat is er met de vorige gebeurd?

GRIET: Afgebrand... toen ze opgeroepen werden. Eén van die mannen had het fonduetoestel aangelaten.

FEMKE: *(meelijwekkend)* Het is zijn eerste dag, mevrouw.

GRIET: Sorry hoor, ik geef niet toe. Weet je hoe je kan zien wanneer een deur aan deur verkoper liegt?

FEMKE: Neen, mevrouw.

GRIET: Als zijn lippen bewegen!

JONAS: *(lacht)* Dat is eigenlijk wel een goede.

FEMKE: Mevrouw, als u dan echt niets wilt kopen, wilt u dan misschien een bijdrage leveren voor een goed doel dat onze firma ondersteunt?

GRIET: Welk goed doel?

FEMKE: Een therapeutisch zwembad voor ...

GRIET: Je wilt een bijdrage voor een zwembad?

FEMKE: Ja, dat mag iets kleins zijn.

GRIET: *(denkt na)* Een kleine bijdrage voor het zwembad? Hier! Dat is mijn bijdrage voor dat zwembad. *(Ze duwt snel een glas water in de handen van Jonas en doet snel de deur dicht.)*

JONAS: *(neemt voorzichtig een slok)* Neen, dat is geen goede bijdrage.

FEMKE: Ja, hallo. Dat is veel te weinig.

JONAS: Er zit geen chloor in.

(Femke duwt Jonas weg, die verslikt zich en ze wandelen weg.)

JONAS: Jullie vrouwen zijn echt zoals eekhoorns.

FEMKE: Dat snap ik niet.

JONAS: Jullie kiezen er altijd de dikste eikels uit.

FEMKE: Wacht, wacht, je eerste indruk met Christian viel misschien wat tegen, maar je vergist je in hem. We zijn al een koppel sinds het middelbaar.

JONAS: Het middelbaar? Toen was ik veel te verlegen om contact te zoeken met de meisjes in wie ik geïnteresseerd was. Ze vonden me wel leuk, maar alleen om mee te praten. Ze zeiden vaak: 'Ik wou dat ik met Kevin net zo goed kon praten als met jou.' Wel, ik ben het praten beu.

FEMKE: Wil je niet met mij praten? Ik kan daar toch niets aan doen?

JONAS: Oh, ik weet al wat er hier gaat gebeuren. We gaan intenser samenwerken en dichter naar elkaar toegroeien. Dan besef je plots dat Christian toch niet je droomprins is en dan komt het tot een soort van duel tussen Christian en mij. *(hoofdschuddend)* Zo voorspelbaar.

FEMKE: Niets voorspelbaar! Ik ga trouwen met Christian!

JONAS: *(samenzweerderig hoofdschuddend)* Zo voorspelbaar.

FEMKE: Ik betwijfel echt dat ik voor u iets ga voelen.

JONAS: *(mysterieus)* Zo voorspelbaar.

(Jonas en Femke stappen weg. Frank en Ben komen aangestapt.)

BEN: Mensen doen vaak alsof ze niet thuis zijn. Er was er eens eentje die heel stilletjes tegen de voordeur stond. Haast onbeweeglijk stil.

FRANK: Toch een goede strategie?

BEN: Tegen een glazen deur? *(lacht hartelijk)*

FRANK: Weet je wat ik zo beu ben? Als ze de deur opendoen en in één woord zeggen: *voorwaddist! Voorwaddist?*

BEN: *Voorwaddist* klinkt een beetje zoals Jihadist.

FRANK: Ja, soms behandelen ze ons alsof we het vuil van de straat zijn of bekijken ze ons alsof we echte terroristen zijn.

BEN: We dringen ons geloof wel niet op, maar eigenlijk willen we ook wel echt iets aan de man brengen, hé.

FRANK: Het klinkt ook een beetje zoals een roofvogel. *(krijst zoals een vogel)*
Voorwaddist! Voorwaddist!

(Ben stapt kordaat op de deur af.)

BEN: *It's showtime, Frank!*

(Ben roffelt op de deur. Na een tijdje gaat de deur aarzelend open.)

SABINE: *Voorwaddist?* Ik koop niet aan de deur!

BEN: Geen probleem, madame, dan komen we wel eventjes binnen! *(lacht)* Oud grapje!

(Sabine zit de hele tijd overal aan haar lichaam te krabben.)

FRANK: Heeft mevrouw een dagje verlof? Genieten van de rust? Even ontstressen.

SABINE: Ik heb vandaag al gewerkt. Ik test geneesmiddelen als proefpersoon in een kliniek. Ik heb eens 5000 euro verdiend met één test.

FRANK: Amai, voor zo een bedrag moet ik heel lang werken.

BEN: 5000 euro voor één test. Waar diende het middel voor?

SABINE: *(krabbend)* Het was een middel tegen gokverslaving. Het werkte niet, want ik heb al dat geld in een casino verspeeld.

(Sabine blijft overal hevig krabben.)

FRANK: Dat verdient echt niet slecht.

SABINE: En je leert van alles bij over de medische wereld.

FRANK: U leert graag bij mevrouw, dan hebben wij voor u een unieke aanbie...

SABINE: Wist je dat je je eigen stoelgang kan opeten om je darmflora weer op peil te krijgen?

BEN: Je bedoelt... uw eigen kaka.... (*kokhalzend*) Ik denk dat ik even niet goed wordt.

FRANK: Hoe ontdekken wetenschappers zoiets?

(Ben wrijft over de maagstreek en trekt bedenkelijke gezichten.)

SABINE: Dat middel om te stoppen met roken, dat werkte wel schitterend. Vroeger rookte ik twee pakjes sigaretten per dag. Sindsdien nog maar vier halve!

BEN: En wat heb je nu genomen?

SABINE: Een middel tegen jeuk.

FRANK: Dat helpt dan toch ook niet. Zoals homeopathie.

BEN: Ik begin er ook jeuk van te krijgen.

(Ben begint ook te krabben, steeds heviger.)

FRANK: Zeker dat het geen vlooien zijn, madame?

SABINE: (*hevig*) Ik heb geen vlooien of luizen!

BEN: Een vlo kan tot twee meter ver springen. Een luis is luier!

SABINE: Hoe onderzoeken ze zoiets?

FRANK: Met een meter.

BEN: Als ik iets verder van madame had gestaan, dan waren ze hier voor mijn voeten gevallen, de dieperik in.

SABINE: Maar ik heb geen vlooien!

FRANK: Dat en nog veel meer interessante weetjes staat hier in dit dikke boek. Voor slechts vijftig euro te koop.

(Ben toont trots de encyclopedie.)

SABINE: Neen, dank u. Ik leer al genoeg bij in het ziekenhuis.

FRANK: Wanneer je iemand een boek verkoopt, dan verkoop je niet zoveel kilogram papier en inkt en stijfjel. Maar je koopt een heel nieuw leven.

SABINE: Ik moet geen nieuw leven hebben.

FRANK: We zijn nooit te oud om te leren, mevrouw.

SABINE: Lezen is slecht voor de ogen!

BEN: Kan het zijn dat je al een stuk van uw lichaam aan de wetenschap hebt geschonken?

SABINE: Wat dan?

BEN: Een stukje hersenen.

(De deur knalt dicht. Ben schudt zoals een kater na een regenbui. Hij neemt de encyclopedie over van Frank en hij begint in het boek te bladeren.)

BEN: Hola, Frank! Hier klopt iets niet. Deze keer hebben ze een serieuze kemel geschoten.

FRANK: Wat bedoel je?

BEN: We zijn met vodden op loop!

(Ben en Frank wandelen weer weg. Langs de andere kant komen Femke en Jonas aangestapt.)

FEMKE: Komaan, Jonas! Niet laten ontmoedigen. Je mag het niet als een tegenslag zien, maar als een uitdaging.

(Jonas klopt aan en na een tijdje doet een oud vrouwtje open.)

BEA: Komen jullie de stand van het water opnemen? Het komt al tot aan de bovenste keldertrap.

FEMKE: *(sussend)* Neen, mevrouwtje, daar komen wij niet voor.

BEA: Voor de gas? Er sist iets in het *chauffage kot*.

JONAS: Ook niet.

BEA: Ah, ik ken daar niet zoveel van. Mijn man zit al veertien jaar hierboven. (*kijkt omhoog*).

JONAS: Gecondoleerd, mevrouw.

FEMKE: Veel sterkte!

BEA: Neen, neen. Veertien jaar geleden hebben mijn man en ik ruzie gemaakt en sindsdien is hij boven gaan wonen.

JONAS: Ben je het breien, naaien of haken niet beu? Wil je eens iets anders? Een goed boek? Leren hoe de wijde wereld in elkaar zit?

BEA: Jij ziet er een sterke en fitte jongeman uit. Als jij iets voor mij doet, dan doe ik misschien iets voor jou.

JONAS: Veertien jaar alleen? Ik zie waar dit heen gaat.

BEA: Wil je....

JONAS: Sorry, mevrouw. U bent mijn type niet. Als u honderd jaar jonger was, dan misschien...

BEA: Wil je mijn stoel niet naar boven dragen?

JONAS: (*opgelucht*) Ah, oef!

FEMKE: Komaan, Jonas, help die mevrouw even.

(*Jonas volgt het vrouwtje naar binnen. Het publiek ziet Jonas en Bea niet. Er weerklinken bonkende geluiden.*)

BEA: Brave jongen, wil je dat kadertje nog even omhoog hangen?

(*Er klinken opnieuw bonkende geluiden. Jonas hamert zogezegd op zijn vingers en schreeuwt het uit.*)

BEA: Kan je nog even naar het afvoerputje kijken en die grote cactus daar even verplaatsen?

(*Er klinkt stromend water en geschuif. Jonas komt zuchtend en kreunend weer buiten. Hij is geradbraakt.*)

JONAS: Nu is het tijd voor de wederdienst. Vijftig euro voor dit interessante werk.

BEA: *(snel)* Zo'n klein lettertjes kan ik helemaal niet lezen. Ik ben maar een oud vrouwtje met een klein pensioentje.

FEMKE: Gebruik dit dikke boek als opstapje in de keuken, dan kan je gemakkelijk in de bovenste kasten!

(De deur klapt dicht. Jonas en Femke kijken even teleurgesteld in het rond en stappen weg, ze kruisen Frank en Ben. Frank en Femke gaan samen weg, Ben en Jonas stappen op een voordeur af.)

BEN: Ik heb altijd een antwoord klaar! Da's ervaring, hé! 's Morgens bekijk ik eerst altijd het weerbericht. Als het weer niet bestond, dan wist de helft van de mensen niet waarover spreken.

JONAS: Het weer is voor iedereen hetzelfde. Of je nu rijk bent of oud, in de regen worden we allemaal nat.

BEN: Niet waar hé, de rijke komt dan niet buiten. Die zit in zijn kasteel te loeren naar de ploeterende boeren.

JONAS: *(nadenkend)* Het enige wat iedereen wel moet, is naar de wc en daar wordt bijna nooit over gepraat. Misschien wordt dat mijn verkooppraatje? Je dag kan niet meer kapot, met een encyclopedie naast de pot. Blader door de encyclopedie en doe terwijl kaka en pipi.

BEN: Over die encyclopedieën gesproken, er is iets serieus mis met....

(De deur gaat open. Tanja kijkt bedenkelijk en kruist haar armen.)

BEN: Hey, Tanjaatje! Lang geleden, ken je mij niet meer?

TANJA: Hoe kan ik u vergeten, Ben.

(Ben stoot trots Jonas aan.)

BEN: Ik heb u die zachte badhanddoeken verkocht voor uw zijden zacht velletje. Waren dat er goede of niet?

TANJA: Hele goede. Als ik ze waste, dan werden ze groter in plaats van te krimpen. Je ging mij toch bellen? Of was het alleen maar een vluggertje? Ik kon de liefde van uw leven worden, zei je.

BEN: Ja, euhm. Druk hé. Altijd bezig.

TANJA: *(roept)* Lotte... Lotte! Kom eens dag zeggen tegen uw papa.

BEN: Papa?

(Ben kijkt alsof hij net een spook heeft gezien en hij staart voor zich uit.)

TANJA: Awel, wat sta je daar met uw mond vol tanden?

JONAS: *(plagend)* Altijd een antwoord klaar?

TANJA: *(roept)* Elly! Julie!

JONAS: Oei, nog meer dochters?

TANJA: Neen, dat zijn mijn twee pitbulls.

(Er klinkt luid geblaf en het komt steeds dichterbij. Jonas en Ben slaan op de vlucht.)

TANJA: Zijn ze al weg? Ik dacht net een boek te kopen.